

Arrest

nr. 114 618 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 11 oktober 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 25 oktober 2013 om 10u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van etnie en religie te zijn. U bent in 1991 geboren in Khost. U woonde met uw familie in de wijk Karte Parwan van de hoofdstad Kabul. Uw vader baatte er een kledingswinkel uit. In 2000 verkocht uw man zijn winkel aan Mullah Farid. Zes maanden later eiste deze laatste zijn geld terug. Door een stadsproject zou de winkel immers afgebroken worden. Uw vader stemde niet in met zijn eis. Enkele dagen later kwam Mullah Farid vergezeld van enkel talibs zijn eis met geweld kracht bijzetten. Samen met uw gezin ontvluchtte u het

huis in Karte Parwan en vestigde zich in de wijk Taimani. In de maand mizan (23 september – 22 oktober) van 2001 stuurde uw vader uw broer R.(...) R.(...) uit Afghanistan. Hij trok naar het Verenigd Koninkrijk waar hij asiel aanvroeg. U bleef met uw vader en uw moeder in Taimani wonen tot jullie in de maand quas (22 november – 21 december) van 2003 naar Rusland reisden om jullie in Moskou te vestigen. Uw vader vroeg aan R.(...) R.(...) in 2007 om jullie in Moskou te vervoegen, alwaar hij hetzelfde jaar in het huwelijk trad met S.(...) D.(...) C.(...) (o.v. 6.830.800). De levensomstandigheden leken jullie beter in Europa, waarop jullie in 2011 het vliegtuig tot België namen. Op 17 juni 2011 werden uw familieleden en u door de Federale Politie tegengehouden in de luchthaven van Zaventem, waarna jullie dezelfde dag asiel aanvroegen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met de degenen die uw vader G.(...) R.(...) C.(...) (o.v. X), uw moeder M.(...) D.(...) C.(...) (o.v. X), uw broer R.(...) R.(...) C.(...) (o.v. X) en uw schoonzus S.(...) D.(...) C.(...) (o.v. X) verklaarden. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw vader werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan het verklaarde verblijf dat u en uw gezinsleden in Afghanistan en Rusland zou gekend hebben. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Deze beslissing luidt als volgt:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan de verklaringen van u en uw familieleden omtrent jullie verblijf in Afghanistan en Rusland geen geloof kan worden gehecht.

Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst blijkt jullie kennis van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul onvoldoende om geloof te hechten aan jullie bewering dat jullie van deze gemeenschap deel hebben uitgemaakt. Zo stellen u, uw oudste zoon en uw schoondochter geheel verkeerd dat uw gemeenschap verplicht was gele kentekens te dragen in Kabul onder het Talibanregime. In werkelijkheid slaagde uw gemeenschap er in deze verordening af te wenden. Dat u onder het Talibanregime in Kabul gewoond en gewerkt zou hebben zonder van dit cruciaal aspect in de levensomstandigheden van uw minderheidsgemeenschap op de hoogte te zijn, valt niet in te denken (CGVS G.(...) R.(...) p.14; CGVS R.(...) R.(...) p.6; CGVS S.(...) D.(...) p.6). Ook uw verblijf in Kabul tijdens het regime van de moedjaheddin moet in vraag worden gesteld daar u meent dat ook tijdens de moedjaheddin uw geloofsgenoten zich van gele kentekens moesten voorzien, terwijl deze maatregel slechts voor het eerst onder de Taliban ter sprake kwam (CGVS Gobin Ram p.14).

Dat uw schoondochter verder niet bekend is met de gevreesde religieuze politie van de Taliban, de Amr bil marouf, spreekt evenmin voor haar aanwezigheid in Kabul destijds (CGVS S.(...) D.(...) p.4). Voorts is uw zoon R.(...) R.(...) niet op de hoogte van het verbod van de Taliban op crematies in Kabul, waardoor de Kabulse Hindoes en Sikhs hun overledenen naar naburige steden dienden te brengen, daar hij beweert dat er onder het Talibanbewind gecremeerd werd in de gurdwara. Zelfs van een vijftienjarige kan verwacht worden dat hem een dergelijke nijpende problematiek van zijn gemeenschap niet ontgaat en dat het hem zou opvallen of de crematies al dan niet bij de gurdwara (nota bene recht tegenover zijn huis) plaats vinden (CGVS R.(...) R.(...) p.11). Verder verbaast u met de uitspraak dat de tempel van Karte Parwan dezelfde is als de tempel van Shor Bazaar (CGVS G.(...) R.(...) p.21). Karte Parwan en Shor Bazaar zijn immers afzonderlijke, uiteenliggende wijken met elk één en in het geval van Shor Bazaar zelfs meerdere tempels. Dit alles is hoogst merkwaardig voor iemand die beweert een groot deel van zijn leven in Kabul te hebben gewoond.

Doorheen jullie verklaringen over de schoolfaciliteiten voor de Hindoes en Sikhs in Kabul slagen jullie er evenmin in van jullie verblijf in Kabul te overtuigen. Zo beweert u dat de school voor Hindoes en Sikhs gesloten was tijdens het Talibanregime en na de val van dit bewind heropend werd (CGVS G.(...)R.(...) p.21). Uw schoondochter houdt er evenwel een andere mening op na. Zij vertelt dat er geen school voor Hindoes en Sikh in Kabul gevestigd was, al stelde ze eerder dat ze in de gurdwara de religieuze boeken leerde lezen. Of zij in de gurdwara studeerde voor of na de machtsovername door de Taliban is haar evenwel niet duidelijk (CGVS S.(...)D.(...)p.2,5). Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat de school bij de gurdwara van Karte Parwan steeds geopend bleef. Het is eveneens opmerkelijk dat S.(...) D.(...) zich geen tijden herinnert dat festivals vrij gevierd konden worden (CGVS S.(...) D.(...) p.4). Dat ze twee jaar in Kabul zou hebben gewoond na de val van het Talibanregime zonder enige verandering op dat vlak te hebben opgemerkt, is erg verwonderlijk. R.(...) R.(...) blijkt dan weer slecht op de hoogte van de verschillende Hindoe- en Sikhgemeenschappen in Afghanistan. Op Kabul en Khost na, waar uw familie woonde, weet hij slechts Jalalabad te noemen als plaats waar Sikhgemeenschappen leven (CGVS R.(...) R.(...)p.8). Vervolgens blijkt ook de kennis van u en uw familieleden over de prominenten onder de Afghaanse Hindoes en Sikhs erg pover uit te vallen. Zo kan u slechts twee bekende Afghaanse Hindoes en Sikhs noemen, terwijl uw jongste zoon er zelfs geen enkele kan vermelden (CGVS G.(...)R.(...) p.13; CGVS K.(...)R.(...) p.12). Uw schoondochter moet zich daarbij aansluiten: geen enkele Hindoe of Sikh die de jaren voor haar vertrek een rol van betekenis speelde in Kabul kan ze noemen (CGVS S.(...)D.(...) p.5). Ook dit is hoogst opmerkelijk indien jullie werkelijk in Afghanistan zouden hebben gewoond. Een foto van Preet Singh weekt bij uw oudste zoon slechts de reactie dat hij het overleden hoofd van de gurdwara kan zijn. Zijn naam weet hij niet, wanneer hij overleden is evenmin. De vaagheid van zijn antwoord strookt allerm minst met de vooraanstaande positie die Preet Singh voor het vertrek van uw zoon, maar ook erna, in deze Kabulse minderheidsgemeenschap bekleedde (CGVS R.(...) R.(...)p.10). De naam van Balbir Singh, het in 2002 overleden hoofd van de gurdwara die hij misschien met Preet Singh verwart, komt uw zoon overigens al evenmin bekend voor (CGVS R.(...) R.(...) p.10). Ook zijn echtgenote mist essentiële kennis over de belangrijkste mensen van de gemeenschap waartoe ze tot 2003 deel zou hebben uitgemaakt. Zo is Anarkali Honaryar, de zeer bekende vrouwenvoorvechtster en afgevaardigde van uw gemeenschap bij de Loya Jirga, haar onbekend (CGVS S.(...)D.(...)p.4). Ook Ravinder Singh, een van de leiders van de Hindoes en Sikhs in Kabul, kan ze niet op foto herkennen (CGVS S.(...) D.(...) p.4). Dat u en uw familieleden verschillende eenvoudige vragen die direct aansluiten bij de leefwereld van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul niet of slechts foutief weten te beantwoorden, doet ernstig twijfelen aan uw bewering dat jullie effectief de jaren voor uw verklaarde vertrek deel hebben uitgemaakt van deze gemeenschap.

Voorts dient opgemerkt dat jullie doorheen jullie verklaringen onvoldoende informatie over de stad Kabul hebben aangebracht om jullie verblijf in deze stad tot jullie vertrek naar Moskou of Londen aannemelijk te maken. Zo kan jullie geografische kennis van Kabul allerm minst overtuigen. Op Karte Parwan na kent uw echtgenote geen enkele wijk in Kabul (CGVS M.(...)D.(...)p.3). Dat een leven in Kabul haar niet in contact zou hebben gebracht met namen van andere wijken in deze stad valt erg te betwijfelen. Bekende gebouwen in de hoofdstad zijn uw vrouw eveneens vreemd. Nochtans beschikten jullie over een televisie in Kabul en beleefden u en uw vrouw op een actieve wijze de jaren die voorafgingen aan de verslechtering van de veiligheidssituatie en de levensomstandigheden in het land (CGVS M.(...) D.(...) p.6). Uw jongste zoon is evenmin met de geografie van Kabul vertrouwd. Hij herinnert zich zo goed als niets over Karte Parwan. Hij kan deze wijk ook niet situeren en kent geen andere wijken in Kabul (CGVS K.(...) R.(...) p.10). Dit alles is bijzonder merkwaardig.

Voorts schetst u een geheel verkeerd beeld van de val van het Talibanregime in Kabul. Hoewel u destijds in Kabul zegt te hebben verbleven meent u dat Amerikaanse troepen de stad binnentrokken na de val van het Talibanbewind (CGVS G.(...) R.(...) p.4). In werkelijkheid namen de strijders van de Noordelijke Alliantie Kabul over na de vlucht van de Taliban. Indien u zich toentertijd inderdaad in Kabul bevond, zou er zeker van u verwacht mogen worden dat u weet wie direct na de val van het Talibanbewind de straten van de hoofdstad in handen had. Ook uw beschrijving van de veiligheidssituatie in het jaar van uw vertrek naar Moskou, namelijk 2003, komt erg bevreemdend over. U spreekt over raketaanvallen en gevechten tussen de overheid en de Taliban hier en daar in Kabul (CGVS G.(...)R.(...) p.14). Uw voorstelling strookt allerm minst met de informatie die objectieve bronnen ons aanreiken. Dat u een geheel verkeerd idee heeft van de veiligheidssituatie in uw stad het jaar van uw vertrek is zeer bevreemdend. Uw schoondochter getuigt eveneens geheel foutief dat er na de val van het Talibanregime steeds gevechten zijn geweest in Kabul (CGVS S.(...)D.(...)p.4). Ook K.(...)R.(...) kan de vragen naar de situatie in Kabul in 2003 en naar de verschillen in de situatie in 2003 in vergelijking met de situatie onder het Talibanbewind zo goed als niet beantwoorden (CGVS K.(...)R.(...)p.10). S.(...) D.(...) maakt dan weer gewag van gevechten onder het Talibanregime in Kabul; nochtans wordt deze periode in Kabul als relatief rustig beschouwd (CGVS S.(...)D.(...)p.4). Daar

de veiligheidssituatie in de stad waarin men woont als zeer merkbaar en voelbaar moet worden beschouwd, schaaft de vaststelling dat u en uw familieleden er zich allerm minst een goed beeld van kunnen vormen het geloof in jullie verklaarde verblijf in Kabul. Dat u en uw familieleden bovenstaande lacunes vertonen in uw kennis van het leven in de Afghaanse hoofdstad doet ernstig twijfelen aan jullie verklaarde verblijf aldaar.

Daarnaast missen u en uw familieleden ook essentiële vaardigheden en algemene kennis over Afghanistan en het dagelijks leven in dit land om jullie verklaarde verblijf in dit land aan te tonen. Zo blijken uw familieleden enkele algemene vaardigheden, zoals de kennis van de Afghaanse kalender of het Pashtou, niet te beheersen. Het is immers opvallend dat, hoewel jullie het Pashtou als jullie moedertaal bestempelen, uw jongste zoon het moeilijk heeft het gehoor in deze taal af te leggen. Hij heeft geregeld moeite om de vragen in het Pashtou te begrijpen en spreekt zelf een soort Pashtou dat doorspekt is met Engelse termen (CGVS K.(...) R.(...) p.3,5,7,9). Dat zijn kennis van het Pashtou dringend aan opfrissing toe is en zijn kennis van de Russische taal zo goed als afwezig is, doet sterk betwijfelen dat hij de laatste jaren in een Pashtou-bezigend Afghaans gezin in Rusland doorbracht (CGVS K.(...) R.(...) p.3,4). Ook de Afghaanse jaartelling is K.(...)R.(...) vreemd (CGVS K.(...) R.(...) p.2), wat eens te meer mag verbazen. Hoewel S.(...) D.(...) het Pashtou als haar moedertaal aangeeft, zijn de namen van de maanden in deze kalender haar onbekend (CGVS S.(...) D.(...) p.5). R.(...) R.(...) kent dan weer maar twee van de vier seizoenen en als hem gevraagd wordt de wintermaanden op te sommen vergeet hij in de opeenvolging van maanden er een te noemen. Hij springt immers over 'djedi' van 'qaus' naar 'dalwa' (CGVS R.(...) R.(...) p.9). Tenslotte moet nog het excuus van uw schoondochter voor haar onkunde van de Afghaanse kalender aangekaart te worden. Dat ze op het moment van haar vertrek te jong was om enige kennis te hebben van de Afghaanse kalender, zoals ze beweert, kan gezien haar 21 lentes destijds niet volgehouden worden (CGVS S.(...) D.(...) p.2). K.(...) R.(...) kan dan weer niet verduidelijken onder welk regime hij geboren is, al beweert hij even later dat president Karzai reeds aan de macht was ten tijde van zijn geboorte (CGVS K.(...) R.(...) p.6). Dat hij dermate slecht op de hoogte is van de geschiedenis van Afghanistan dat hij geen enkel besef heeft van de omstandigheden van zijn geboorte en het gegeven dat Karzai zo'n tien jaar later aan de macht kwam, is verbazingwekkend.

Ook blijkt uw oudste zoon vrijwel geen kennis te hebben van de recente geschiedenis van Afghanistan. Hij kan immers niets vertellen over de moedjaheddin of over Ismail Khan, een van de belangrijkste mannen van Afghanistan de laatste decennia (CGVS R.(...) R.(...) p.5,10,11). Een minimum aan kennis van de regimes die in grote mate de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs bepaalden, kan ondanks de jonge leeftijd van uw zonen op het moment van hun vertrek uit Afghanistan van hen verwacht worden. Ook het besef van de geografie van Afghanistan van uw familieleden valt erg pover uit. Uit de meerkeuzevraag of (de provincie) 'Khost' onder de noemer dorp, stad, vallei of provincie valt houdt M.(...) D.(...) het op een dorp. Waar dit dorp Khost in Afghanistan gelegen is, kan ze niet verduidelijken (CGVS M.(...) D.(...) p.2,3). Daar uw vrouw tot een jaar voor haar uw huwelijk in Khost zou hebben gewoond en er later nog terugkeerde en er van uw jongste zoon beviel, zou ze zich tocht enig beeld moeten gevormd hebben van wat 'Khost' precies is. Waar Khost gelegen is, is ook een vraag die uw zoon niet kan beantwoorden (CGVS K.(...) R.(...) p.6). Wel beweert hij tegen de verklaringen van zijn oudere broer in dat deze daar geboren werd (CGSV K.(...) R.(...) p.6). Haar eenentwintig jarig verblijf in Afghanistan leverde uw schoondochter verder dan weer geen enkele naam van een Afghaanse stad op naast haar verklaarde woonplaats Kabul (CGVS S.(...) D.(...) p.5). Dit alles is bijzonder opmerkelijk en laat geen ruimte om geloof te hechten aan jullie bewering in Afghanistan woonachtig te zijn geweest.

Verder kent uw vrouw op de Pashtounen na geen andere Afghaanse bevolkingsgroepen (CGVS M.(...) D.(...) p.3). Dit mag zeer erg verbazen. Uw schoondochter meent dat de auto's links rijden in Afghanistan, om even later te besluiten dat ze het eigenlijk niet weet (CGVS S.(...) D.(...) p.5). Haar verontschuldiging dat ze haar huis niet verliet, gaat allerm inst op daar ze volgens haar verklaringen aan de gurdwara studeerde. Ook beweert uw echtgenote S.(...) D.(...) dat ze haar geregeld met haar moeder kwam opzoeken. Daar uw schoondochter wel degelijk de Kabulse straten betrad, zou het haar niet mogen zijn ontgaan aan welke kant de auto's rijden in Afghanistan (CGVS S.(...) D.(...) p.5; CGVS M.(...) D.(...) p.5).

Voorts is het zeer merkwaardig dat u, een handelaar, in het geheel niet op de hoogte bent van de evoluties van het Afghaanse geld. Zo heeft u wel vernomen van de ingrijpende waardeverandering van de Afghaanse munt in 2002, maar over de wisselkoers die gehanteerd werd kan u zich niet uitlaten (CGVS G.(...) R.(...) p.8-9). Integendeel, u beweert dat een ingeleverd briefje van 100 Afghani een nieuw briefje met dezelfde waarde opleverde. Dat de gehanteerde wisselkoers u als winkelier vreemd is, valt niet in te denken. Ook verbaast u met de uitspraak dat er munten in omloop waren op het moment van uw vertrek naar Moskou (CGVS G.(...) R.(...) p.9). In werkelijkheid waren er destijds slechts briefjes in gebruik en werden de munten slechts zo'n twee jaar later ingevoerd. Dat u bovenstaande

essentiële informatie ontbeert, ondermijnt het geloof in uw verblijf in Afghanistan. Uw zoon R.(...)R.(...) slaagt er evenmin in de waarde te benoemen van het briefje van 500 Afghani dat voor zijn vertrek in gebruik was. Wanneer het biljet in gebruik was, kan hij evenmin vertellen (CGVS R.(...) R.(...) p.7).

Als u gevraagd wordt waarom u uw stem niet uitbracht tijdens de verkiezingen in Afghanistan vertelt u over de situatie van uw gemeenschap die u niet aanzette tot deelname aan de verkiezingen. U bent er zich evenwel niet van bewust dat u blijkens uw verklaringen ten tijde van de eerste verkiezingen in Afghanistan het land reeds had verlaten (CGVS G.(...) R.(...) p.15). Kandidaten van de verkiezingen kent u wel, al geeft u toe dat u deze in Rusland leerde (CGVS G.(...) R.(...) p.15).

Bovenstaande lacunes in de algemene kennis over Afghanistan van u en uw familie en het ontbreken van essentiële vaardigheden eigen aan een verblijf in dat land, ondermijnen aanzienlijk het geloof dat er aan jullie verklaarde verblijf in Afghanistan kan gehecht worden.

Daarnaast kunnen u en uw familieleden geen geloofwaardig beeld ophangen van jullie levensomstandigheden en familiesituatie in Afghanistan en Rusland. Enkele tegenstrijdigheden doen immers twifelen aan het beeld dat over jullie verblijf in beide landen opgehangen wordt. Zo beweert u dat uw oudste zoon naar de school in de gurdwara ging en hier en daar wat les kreeg, terwijl R.(...) R.(...) zelf volhoudt dat hij geheel van onderwijs verstoken bleef (CGVS G.(...)R.(...) p.5; CGVS R.(...)R.(...) p.1,3,5). Dat uw zoon K.(...) R.(...) u in Moskou zou hebben bijgestaan in uw kraam, zoals u zegt, is allerminst uit zijn uiterst gebrekkige kennis van het Russisch af te leiden (CGVS R.(...) R.(...) p.9; CGVS K.(...) R.(...)p.3,4). Waar uw jongste zoon beweert dat u zelf uw visa in Rusland ging afhalen in de ambassade, beweert uw zoon R.(...) R.(...) dat deze taak werd uitbesteed aan andere mensen (CGVS R.(...)R.(...) p.6; CGVS K.(...)R.(...) p.4).

Over uw verwanten en uw contacten in Afghanistan leggen u en uw familieleden eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert uw jongste zoon dat u twee broers en zijn moeder vier broers heeft, terwijl u en uw andere gezinsleden volhouden dat u slechts één broer en uw vrouw slechts één zus heeft (CGVS K.(...) R.(...) p.7,8,12,13; CGVS G.(...) R.(...) p.2; CGVS R.(...) R.(...) p.9; CGVS M.(...) D.(...) p.4). Dit is wederom hoogst merkwaardig. Ook over de contacten die u en uw familie al dan niet met personen in Afghanistan hebben, spreekt uw zoon u geheel tegen. Waar hij stelt dat jullie kennissen en familie in Afghanistan hebben en gelooft dat u ermee in contact staat, ontkent de rest van uw familie dit in alle talen (CGVS K.(...)R.(...)p.7; CGVS M.(...) D.(...) p.5; CGVS R.(...)R.(...) p.3; CGVS G.(...) R.(...)p.12). Het valt niet in te denken dat een twintigjarige man die steeds deel heeft uitgemaakt van het gezin niet op de hoogte zou zijn van de directe familieleden of contacten in het thuisland. Bovenstaande tegenstrijdigheden roepen dan ook vele vragen op. Na het gehoor stuurde K.(...)R.(...) en uw advocaat een rechtzetting. De afwijkende verklaringen van uw zoon aangaande de broers van u en uw vrouw en uw contacten in Afghanistan werden toegeschreven aan een slechte communicatie met de tolk. Aangezien de kwesties besproken werden in zeer eenvoudig taalgebruik, er herhaaldelijk op teruggekomen werd en uw zoon in niet mis te verstane bewoordingen de hierboven aangehaalde verklaringen aflegde, komt deze poging tot rechtzetting als weinig geloofwaardig over, waardoor de tegenstrijdigheden de wenkbrauwen blijven fronsen (CGVS K.(...)R.(...) 7,8,12,13).

Daarnaast dienen er nog verschillende bedenkingen gemaakt te worden bij jullie verklaringen over de manier waarop uw reis van Moskou tot België verliep. U en uw familieleden beweren dat jullie vijf Afghaanse paspoorten aan de smokkelaar overhandigden, maar dat jullie de reisdocumenten waarmee jullie België bereikten niet konden zien en er dan ook geen idee van hebben met welke documenten jullie tot België reisden (CGVS G.(...)R.(...) p.11,12; CGVS K.(...)R.(...)p.2,4; CGVS R.(...)R.(...) p.4). Gezien de controle waaraan passagiers op internationale vluchten onderworpen worden, valt het niet in te denken dat u er in geslaagd bent het vliegtuig naar België te nemen zonder paspoort in handen te hebben gehad. Tevens lopen de versies van het instappen van het vliegtuig in Moskou van uw twee zonen uiteen. Als er hen gevraagd wordt hoe het mogelijk was zonder paspoorten of boardingtickets in handen het vliegtuig in Moskou te betreden, stellen zowel R.(...) R.(...) als K.(...)R.(...) dat dit mogelijk gemaakt werd door de begeleiding van de smokkelaar. R.(...) R.(...) beweert evenwel dat de smokkelaar vertrok toen jullie het vliegtuig binnengingen terwijl K.(...)R.(...) vertelt dat de smokkelaar mee tot in het vliegtuig kwam (CGVS K.(...)R.(...) p.5; CGVS R.(...)R.(...)p.4). Dat jullie verklaringen geen reisdocumenten in handen te hebben gehad allerminst geloofwaardig is, doet sterk vermoeden dat jullie documenten die van groot belang zijn voor de bepaling van uw identiteit willen achterhouden.

Wat dit laatste betreft dient overigens op het volgende te worden gewezen. Zo bekwamen de asielinstanties informatie van de luchtvaartmaatschappij waarmee jullie reisden waaruit blijkt dat minstens drie van uw gezinsleden met een Indisch paspoort reisden. Dat jullie in het bezit zijn van een paspoort dat toebehoort aan staatsburgers van India is, in het licht van voorgaande bemerkingen, een zeer belangrijke vaststelling die eens te meer onderstreept dat u en uw familieleden ervoor kiezen essentiële informatie aangaande uw identiteit en afkomst voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over

de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U en uw advocaat verwijzen verder naar de asielaanvraag van uw zoon R.(...) R.(...) in het Verenigd Koninkrijk. Dient echter te worden opgemerkt dat het geloof in jullie asielmotieven en jullie verklaarde verblijf in Afghanistan verder ondermijnd wordt door de verklaringen die uw zoon Rajesh Ram eerder aflegde in het kader van zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk. Een kopie van het asieldossier, dat op aanvraag van uw advocaat werd bekomen, bevat op cruciale punten tegenstrijdigheden met de verklaringen van u en uw familieleden op het Commissariaat-generaal. Allereerst moet er aangekaart worden dat, daar waar jullie anno 2011 beweren dat uw zoon in september of oktober 2001 (voor de val van het Talibanregime) Kabul ontvluchtte, R.(...) R.(...) destijds beweerde dat hij slechts enkele maanden voor het interview op 1 april 2002 Kabul ontvluchtte (CGVS R.(...)R.(...)p.2; CGVS G.(...)R.(...)p.4,5; UK Statement p.4). Uw oudste zoon beweerde dan ook tijdens het interview dat hij in het Verenigd Koninkrijk ten beste gaf dat hij pas na de val van het Talibanregime en nadat de Noordelijke Alliantie Kabul in handen had Afghanistan ontvluchtte (UK statement p.3,4; UK interview record sheet p.7). Niet alleen over het moment van zijn vertrek uit Afghanistan leggen jullie nu afwijkende verklaringen af, ook over de reden van zijn vlucht klinkt nu een geheel ander geluid. Waar jullie heden beweren dat R.(...) R.(...)en later ook de rest van uw familie Afghanistan diende te verlaten uit vrees voor een Talib die het gehoopte profijt van de aankoop van uw winkel door een stadsproject in rook zag opgaan, is hier geen enkel spoor van terug te vinden in de verklaringen van uw zoon in het Verenigd Koninkrijk. Integendeel, daar verklaarde R.(...)R.(...)dat hij Afghanistan ontvluchtte omdat de Noordelijke Alliantie hem wou rekruteren voor hun gevechten tegen de Taliban (UK statement p.3; UK interview record sheet p.7). Niet alleen ontkrachten de verklaringen van R.(...)R.(...) jullie huidige asielrelaas, ook ondergraaft dit wederom de waarachtigheid van de verklaarde levensomstandigheden die jullie de laatste jaren in Kabul kenden. Op basis van als bedrieglijk ontmantelde asielmotieven meten jullie zich van 2000 tot 2003 een erg teruggetrokken leven aan. Gezien bovenstaande vaststellingen lijkt deze houding een poging om het de Belgische asielmotieven te bemoeilijken om jullie verklaringen over jullie verblijf in Afghanistan na te gaan. Tot slot legde R.(...)R.(...)in het Verenigd Koninkrijk nog andere verklaringen af die ingaan tegen de voorstelling die u en uw familieleden in België maken. Daarbij valt vooral op dat uw oudste zoon destijds beweerde dat hij een zus J.(...)D.(...) (geboren op 1/1/1990 in Khost) en een broer G.(...)R.(...)C.(...) (geboren op 1/1/1992 in Khost) heeft die beiden in Karte Parwan woonden. Deze broer en zus komen evenwel nergens in de verklaringen van u en uw familieleden voor (CGVS G.(...)R.(...) p.3). Van de persoon die momenteel als uw broer wordt naar voor geschoven, namelijk K.(...) R.(...) C.(...)geboren in 1991, is geen spoor terug te vinden (UK bio-data information p.2; statement p.1). Ook zijn eigen geboorteplaats situeerde hij eerder in Khost terwijl hij heden stelt dat hij in Kabul geboren is (UK Bio data information p.1). Ook maakte R.(...) R.(...) in het relaas dat hij in het Verenigd Koninkrijk vertelde gewag van een oom die hem mee hielp vluchten (UK statement p.3). Zoals hierboven reeds aangekaart wordt het bestaan van een dergelijke destijds levende oom, op uw jongste zoon na, door u en uw familieleden geheel ontkend. Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat waar uw oudste zoon nu zegt dat hij zijn eerste taskara verloor onderweg naar Londen, hij in Londen beweerde dat hij nooit een taskara had (CGVS R.(...) R.(...) p.3-4; UK screening form p.3). Bovenstaande opmerkingen tonen aan dat R.(...) R.(...) in het Verenigd Koninkrijk zowel over het moment en de reden van zijn vertrek uit Afghanistan als over cruciale informatie over zijn eigen identiteit als die van zijn familieleden verklaringen aflegde die lijnrecht ingaan tegen de verklaringen die u en uw familieleden in juli 2011 lieten optekenen. De markante tegenstrijdigheden ondergraven het reeds ernstig aangetaste geloof in jullie verklaarde identiteit en verblijfplaatsen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van u, uw echtgenote en uw schoondochter kunnen gezien hun opmaak tientallen jaren geleden plaats vond geen bewijs vormen voor jullie verklaarde verblijf in Afghanistan tot 2003 (CGVS G.(...)R.(...)p.16). De taskara van uw oudste zoon zou aangevraagd zijn gedurende de maand dat hij in Kabul doorbracht in 2007. Over de taskara moeten evenwel opmerkingen gemaakt worden die de authenticiteit ernstig in twijfel trekken. Zo staat er geen uitgiftedatum op vermeld en als er gevraagd wordt naar de reden voor het gebruik van de Westerse kalender voor het aangeven van uw geboortedatum stelt R.(...) R.(...)dat deze van zijn paspoort werd overgenomen (CGVS R.(...) R.(...) p.3,4). Daar hij volgens zijn laatste verklaringen zijn taskara verloor op weg naar het Verenigd Koninkrijk en hij in het Verenigd Koninkrijk pas een paspoort verwierf, is dit een onmogelijke voorstelling van zaken. Deze werkwijze roept vele vragen op omtrent de bewijskracht van de identiteitsdocumenten. De taskara van uw jongste zoon kan eveneens niet als bewijskracht weerhouden worden. Het blijkt immers dat deze taskara verkregen werd door een Afghaan die van Moskou naar Afghanistan reisde. Zelfs als we uw eerdere uitspraak dat u in Moskou geen persoonlijk contact had met Afghanen terzijde laten, vertelt de wijze waarop de taskara werd verkregen voldoende over de waarde van het document (CGVS G.(...) R.(...) p.12,16; CGVS K.(...)R.(...) p.9,10). Voorts leggen jullie nog drie attesten van de ambassade in Moskou

neer waarin verklaard wordt dat uw echtgenote, uw schoondochter en jongste zoon de Afghaanse nationaliteit bezitten. Opmerkelijk is evenwel dat jullie over de reden van aanvraag van deze attesten geen geloofwaardige verklaringen kunnen afleggen. Eerst beweren jullie dat de attesten in Rusland nodig waren om u te identificeren ten overstaan van de Russische politie. Met de paspoorten zou niet altijd rekening gehouden worden. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat de Russische politie, indien zij geen genoegen neemt met een geldig paspoort voorzien van een geldige verblijfsvergunning, zich wél tevreden zou stellen met een nationaliteitsattest. Dat de attesten vlak voor jullie vertrek werden uitgegeven, voedt de onwaarschijnlijkheid van uw argumentatie. U en uw zoon R.(...)R.(...) moeten dan ook toegeven dat het attest ook werd aangevraagd in het kader van uw asielaanvraag in België. De nochtans zeer belangrijke vraag waarom deze attesten voor drie leden van de familie aangevraagd werden terwijl jullie er vanuit gingen dat jullie bij de asielaanvraag in België vijf Afghaanse paspoorten konden neerleggen, blijft evenwel onbeantwoord (CGVS G.(...)R.(...)p.17, CGVS K.(...) R.(...) p.11; CGVS R.(...) R.(...) p.3,4,5). Tevens leggen uw zoon en uw echtgenote, hoewel zij beiden aanwezig waren bij de aanvraag van het document, verschillende verklaringen af over hoe het document verkregen werd. Zo stelt uw vrouw dat de attesten verkregen werden op basis van de taskara's, terwijl K.(...) R.(...) stelt dat er helemaal geen document neergelegd moest worden om de attesten te verkrijgen (CGVS M.(...)D.(...)p.6; CGVS K.(...) R.(...)p.11; CGVS G.(...)R.(...)p.17). Ook aangaande het huwelijksattest moeten opmerkingen gemaakt worden die de authenticiteit ervan in vraag stellen. Het document is immers slechts een achteraf met pen ingevulde kleurenkopie. Bovendien bevindt er zich op het document geen enkele stempel ter authenticatie. Aan de neergelegde foto's kan door hun algemene aard geen relevante informatie worden onttrokken in het kader van uw asielaanvraag. Dat u vier Afghaanse bankbiljetten voorlegt kan evenmin uw verklaringen staven. De registratiekaart en het rijbewijs van R.(...)R.(...) in het Verenigd Koninkrijk betreffen slechts het verblijf van uw oudste zoon in het Verenigd Koninkrijk zonder dat de stukken jullie verklaarde verblijf in Afghanistan of Rusland kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn ouders, de heer G.R.C. en mevrouw M.D.C. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 114 617 van 28 november 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers ouders verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wensent te verduidelijken dat zij tussen 2003 en 2011 in Moskou leefden, maar dat ze er niet in slaagden een volkomen wettelijk verblijfsrecht te bekomen. Uit het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij op 17 juni 2011 in Zaventem aankwamen, dat hun herkomst de luchthaven van Moskou was en dat ze ook in het bezit van Russische roebels waren. De raadsman van verzoekers kreeg bij een aanvraag van het volledige administratief dossier met betrekking tot de Dublinprocedure slechts een kopie van de beslissingen waarop met de hand geschreven stond dat Duitsland voor R.R.C. en S.D.C. de overname weigerde. De reden hiervoor is volgens verzoekers onbekend, maar de meest waarschijnlijke is het feit dat de paspoorten en verblijfstitels vals waren. Verzoekers bevestigen dat ze in Moskou hebben geleefd. Het paspoort van verzoeker werd hem door de Afghaanse ambassade in Moskou op 28 juli 2005 afgeleverd. Verzoekers leggen ook foto's neer die in Moskou genomen werden. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de verwerende partij de authenticiteit niet betwist van het attest van de Afghaanse ambassade in Moskou waaruit blijkt dat verzoekster de Afghaanse nationaliteit bezit. Verzoekers stellen dat zij enkel de Afghaanse nationaliteit bezitten. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de

Rechten van de Mensen en van het Hof van Justitie, omtrent de situatie van Sikhs in Afghanistan en hun veiligheid aldaar.

Verzoekers voegen bij het verzoekschrift de volgende documenten: een uittreksel uit het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, de Dublinbeslissingen van R.R.C en S.D.C., een kopie van de eerste bladzijde van het paspoort van verzoeker, 11 foto's genomen in Moskou en een arrest van het Engelse Upper Tribunal.

Per brief en per faxbericht van 10 oktober 2013 bezorgen verzoekers de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen en voegen hierbij een proces-verbaal van de contactvergadering van het BCHV van 10 september 2013, een arrest nummer 111286 van 4 oktober 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 over Afghanistan, een e-mail van 4 juli 2013 aan de Afghaanse ambassades te Brussel en Moskou, een e-mail van 10 september 2013 aan de Afghaanse ambassades te Brussel en Moskou en een e-mail van 10 oktober 2013 van het UNHCR.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Kabul, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoekers. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoekers van feitelijke gegevens die behoren tot hun onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoekers daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.4. Verzoekers, behorend tot de Sikh-gemeenschap, waren volwassen toen zij Afghanistan verlieten en van hen kan, gelet op hun beweerde verblijf in Kabul tot 2003 verwacht worden dat zij afdoende kennis hebben over hun regio, de veiligheidssituatie en de belangrijkste elementen die bepalend zijn geweest voor de Afgaanse bevolking in het algemeen en de Sikh-gemeenschap in Afghanistan en Kabul in het bijzonder in de laatste decennia, indien hun relaas op enige waarheid steunt.

Gebaseerd op de verklaringen van verzoekers en hun zonen en schoondochter, zoals die terug te vinden zijn in de gehoorverslagen van 3 augustus 2011 in de administratieve dossiers, kon de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven dienaangaande terecht stellen dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt de door hen

voorgehouden periode in Kabul in Afghanistan te hebben gewoond en dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas dat zich aldaar zou hebben afgespeeld. Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad hier overgenomen.

2.5. In hun verzoekschrift beperken verzoekers zich tot de bespreking van (i) hun Afghaanse nationaliteit en verblijf in Rusland aan de hand van stukken die zij neerleggen en nog zullen voorleggen, (ii) het gebrek aan onderzoek naar het risico voor vervolging in Afghanistan, (iii) het risico in geval van terugkeer naar Afghanistan, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motieven die leiden naar de conclusie dat verzoekers niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit Kabul en die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of ontkrachten. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Aangezien aldus in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekers en hun zonen en schoondochters worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen in voldoende mate. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoekers aangeven dat zij in 2003 Afghanistan verlieten en tot 2011 in Moskou woonden, dat zij met een vlucht vanuit Moskou in Zaventem zijn toegekomen met Russische roebels, doet geen afbreuk aan de uitvoerig gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch vormt het een bewijs van verzoekers' werkelijke verblijfsstatus. In casu legt verzoeker een fotokopie neer van de eerste bladzijde van zijn paspoort. Hij stelt hierbij dat dit paspoort door de Afghaanse ambassade in Moskou werd afgeleverd op 28 juli 2005. Het is de Raad niet duidelijk waarom verzoeker vooreerst stelt dat de documenten (paspoorten en verblijfstitels) waarmee zij reisden waarschijnlijk vals waren, gezien de raadsman van verzoekers slechts een fotokopie van de Dublinbeslissingen van verzoekers zoon en schoondochter verkreeg met hierop de melding dat Duitsland de overname weigerde om terzelfdertijd een fotokopie van de eerste bladzijde van dit paspoort neer te leggen ter staving van hun verblijf in Moskou. Voor zover dit verzoekers originele paspoort zou betreffen dient te worden opgemerkt dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers dat zij hun originele paspoorten hebben teruggevraagd, doch dat dit werd geweigerd (stuk 9, gehoorverslag, p. 11). Ook verklaarde verzoekers schoondochter en zoon dat zij hun paspoorten aan de smokkelaar gaven en dat ze deze daarna niet meer hebben teruggezien (gehoorverslag, S.D.C. en R.R.C., p. 3). Dit stuk is bovendien niet in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij verklaarde aldaar dat hij in 2002 een paspoort verkreeg, Afghanistan met dit paspoort in 2003 verliet en dat de smokkelaar dit paspoort in 2011 afnam (stuk 9, gehoorverslag, p. 6). Ook stelde hij dat hij verschillende keren op de Afghaanse ambassade in Moskou is geweest om dit paspoort te verlengen. Op de vraag of hij in Moskou ooit een nieuw paspoort heeft gekregen, antwoordde verzoeker ontkennend en stelde hij slechts zijn oud paspoort steeds te hebben verlengd (stuk 9, gehoorverslag, p. 11). Bovendien vermeldt het paspoort Paktia als geboorteplaats, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal Khost als geboorteplaats opgaf (stuk 9, gehoorverslag, p. 2). Voor zover verzoeker thans stelt dat de Afghaanse ambassade hem in 2005 een paspoort heeft afgeleverd ter staving van zijn verblijf in Moskou dient te worden opgemerkt dat dit stuk gelet op bovenstaande

vaststellingen bezwaarlijk als bewijs van zijn nationaliteit of verblijf in Moskou kan worden aangenomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knippen plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien wordt slechts de eerste bladzijde van dit paspoort voorgelegd, waardoor het evenmin zicht biedt op de plaatsen waar verzoeker is verbleven. Omtrent de foto's die verzoekers neerleggen en waarvan zij beweren dat zij in Moskou werden genomen, dient te worden opgemerkt dat deze foto's evenmin hun verblijfsstatus in Moskou of elders kunnen aantonen. Waar verzoekers verwijzen naar het feit dat de tegenpartij de authenticiteit niet betwist van het attest van de Afghaanse ambassade in Moskou waaruit blijkt dat verzoekster de Afghaanse nationaliteit bezit, dient te worden opgemerkt dat verzoekers de concrete opmerkingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot dit attest en het attest dat voor hun zoon en schoondochter werd afgeleverd niet betwisten. Zij worden hier nogmaals hernomen.

In de mate waarin verzoekers zich beroepen op hun Afghaanse nationaliteit blijkt uit de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarnaar verzoekers verwijzen dat hindus en sikhs wel het slachtoffer kunnen zijn van discriminatie, intimidatie en pesterijen. Hieruit blijkt echter niet dat sikhs en hindoes een risico op vervolging lopen enkel en alleen omdat zij behoren tot de sikh- of hindoeëngemeenschap. Pesterijen, intimidatie en discriminatie zijn in het algemeen niet van die aard dat zij gelijkgesteld kunnen worden met vervolging. Ieder dossier wordt echter individueel beoordeeld op zijn eigen verdiensten.

Daargelaten de vraag of verzoekers hun Afghaanse nationaliteit aannemelijk maken, oordeelde de commissaris-generaal terecht zoals hoger reeds aangehaald en uitvoerig gemotiveerd werd in de bestreden beslissingen dat verzoekers niet aannemelijk maakten de voorgehouden jaren in Afghanistan te hebben gewoond. Meer nog uit hun gebrekkige kennis kon bovendien worden afgeleid dat zij reeds lang geleden uit Afghanistan vertrokken waren en niet pas in 2003 zoals zij zelf voorhouden. Verzoekers bieden dan ook geen zicht op hun werkelijke verblijfplaats(en).

Het louter voorleggen van attesten van de Afghaanse ambassade in Moskou waaruit de Afghaanse nationaliteit zou blijken ontslaat verzoekers niet van de plicht tot medewerking die op hen rust. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen. Het paspoort dat door de Afghaanse ambassade in Moskou werd afgeleverd sluit immers niet uit dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of dat hij in een ander land een beschermingsstatus geniet. Overigens wordt slechts de eerste bladzijde van dit paspoort voorgelegd, waardoor het evenmin zicht biedt op de plaatsen waar verzoeker daadwerkelijk heeft verbleven. Hetzelfde geldt voor de attesten van de Afghaanse ambassade in Moskou waaruit zou blijken dat verzoekster, haar zoon en schoondochter de Afghaanse nationaliteit bezitten.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling "het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft" (artikel 2, k van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is. De vluchtelingenstatus kan in dat geval slechts worden erkend wanneer men de bescherming van geen van de landen waarvan men de nationaliteit bezit kan of wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging (G. S. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Second Edition, Oxford, Oxford University Press, 1996, 43-44).

Waar verzoekers aangeven dat zij een aanvraag hebben gestuurd aan de Afghaanse ambassades in Brussel en Moskou teneinde een bevestiging van hun verblijf in Rusland te verkrijgen, maar dat zij geen antwoord hebben ontvangen, bieden zij evenmin zicht op hun werkelijke verblijfsstatus.

Waar verzoekers aangeven dat uit de neergelegde e-mail van 10 oktober 2013 blijkt dat verzoekers noch in India noch in Rusland door het UNHCR geregistreerd werden, waardoor deze landen niet als eerste landen van asiel kunnen worden beschouwd en verzoekers vervolgens onmogelijk de nationaliteit van die landen hebben kunnen verwerven, dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat het feit dat zij niet geregistreerd werden door het UNHCR in India en Rusland, wil zeggen dat zij de nationaliteit van deze landen niet kunnen bezitten. Verzoekers bieden echter gelet op hun verklaringen opnieuw geen zicht op hun werkelijke verblijfsstatus.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden verblijf van verzoekers in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan hun asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen.

2.6. Ook met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus geldt dat er geen nood is aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven immers miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Bijgevolg is het dus van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoeker afkomstig is. Bij deze beoordeling spelen afkomst en familiale banden een zeer belangrijke rol. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoekers verwijzen naar het risico bij terugkeer naar Afghanistan naar de internationale rechtspraak desbetreffend, naar het verslag van de contactvergadering van BCHV, een arrest van de Raad van 4 oktober 2013, de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Kabul zodat er evenmin duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekers geen reëel beeld bieden op hun nationaliteit(en), reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hoger bleek evenwel dat, ingevolge de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, verzoekers niet aannemelijk maken een dergelijk risico op ernstige schade te lopen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF